

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: /FRPS/370/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

278/2011. (X. 5.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. június 29-én előterjesztett **panaszát** a 2011. október 5-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2011. június 29-én, postai úton megküldött levél útján fordult a Testülethez, amelyben előadta, hogy a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság Közigazgatási Hatósági szolgálatánál közigazgatási hatósági eljárás elrendelésére került sor vele szemben, mivel az általa üzemben tartott gépjárművel 2010. május 21-én 9 óra 43 perckor a 4127-es út F. város és K. község közötti útszakaszán megszegte a megengedett legnagyobb sebességre vonatkozó előírásokat.

A panaszos beadványát két okból terjesztette elő a Testületnél. Egyrészt kifogásolja, hogy az I. fokú határozathozatal előtt nyilatkozatot tett, amelyet a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság nem vett figyelembe, ezt követően pedig a II. fokú határozatban is elmulasztották védekezését kivizsgálni. A panasz benyújtásának másik oka, hogy a II. fokú határozatot közel 7 hónappal annak meghozatala után, 2011. június 27-én postázták ki, 2010. november 30-ai keltezéssel. A panaszos levelében kifejti, hogy a II. fokú határozat meghozatala és kézbesítése között eltelt majdnem 7 hónap alatt semmilyen tájékoztatást nem kapott arról, mit vizsgál a rendőrség, vagy mi történik ügyével. A II. fokú határozat

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

indokolásából a panaszos számára kitűnik: semmiféle érdemi vizsgálatot ügyében nem folytattak le az I. fokú határozat meghozatala óta, mivel nem szerepel olyan, a tényállást megalapozó információ az új határozatban, amely az I. fokú döntésben ne lett volna benne.

A közigazgatási eljárás 2010. május 27-én indult meg, de a panaszos értesítést erről csak 2010. június 17-én kapott. Ebben a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság felhívta a panaszos figyelmét a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 51. § (1) bekezdése által biztosított nyilatkozattételi jogára, mellyel a panaszos élni kívánt, ezért a rendelkezésre álló 5 munkanapos határidőn belül megküldte nyilatkozatát. Beadványában kifejtette, hogy a bizonyítékként felhasznált fényképfelvételek nem alkalmasak a szabálysértés elkövetésének bizonyítására, mivel a sebességtúllépés mértéke nem azonosítható be egyértelműen. A panaszos elmondása szerint a 70km/óra legnagyobb megengedett sebességet jelző táblát útjavítási munkálatok miatt helyezték ki, de amikor a rendőrség bemérte, a táblát már eltávolították, és 90 km/órával lehetett közlekedni az útszakaszon, mint a tábla kihelyezését megelőzően. Nyilatkozatában felhívta a rendőr-főkapitányság figyelmét, hogy az útszakaszon a jelenlegi legnagyobb megengedett sebesség 90 km/óra. A panaszos a Testülethez eljuttatott beadványában kifogásolta, hogy a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság eljárása során nyilatkozatát érdemben nem is vehette figyelembe, mivel az I. fokú határozatot keltezése alapján ugyanazon a napon hozta meg, amelyen a nyilatkozási jogáról szóló értesítést kézhez kapta. A panaszos a megadott telefonszámon naponta több ízben próbálta elérni a rendőrség ügyintézőjét, de egyik alkalommal sem járt sikerrel.

A beadványban kifejtettek szerint, az esetről készült képfelvételeket megvizsgálva nem állapítható meg egyértelműen a 70km/órás legnagyobb megengedett sebesség túllépése. A gépkocsiról készült 3 felvétel egyikén sem bizonyított kétséget kizáróan, hogy a panaszos a sebességkorlátozást megsértette. A tábla külön fényképen szerepel, közeli beállításban, így nem tanúsítja egyértelműen, hol helyezték ki pontosan. A panaszos elismeri, hogy a fényképeken az ő autója látható, de a képeken nem szerepel együtt a forgalomkorlátozó tábla, valamint a mellette elhaladó gépjármű. Amennyiben a tábla ottléte nem bizonyítható, a panaszos véleménye szerint a 90 km/órás sebességkorlátozás a mérvadó – tehát a szabályszegés, és ezáltal a kiszabandó bírság összege is szükségszerűen alacsonyabb kellene, hogy legyen.

A Testülethez eljuttatott levelében a panaszos ésszerű magyarázatot kért arra vonatkozólag a rendőrségtől, hogy mi indokolhatta a II. fokú határozat meghozatala és a postára adás között eltelt 7 hónapos várakozási időt, valamint azt, hogy ügyében nyilatkozatának figyelembe vétele, valamint szakhatósági állásfoglalás nélkül, a körülmények teljes körű tisztázásának mellőzésével született döntés.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Vas Megyei Rendőr-főkapitányság Közigazgatási Hatósági Szolgálatának vezetője 2011. augusztus 5-én kelt levelében tájékoztatta a Vas Megyei Rendőr- Főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatának vezetőjét a panasz kivizsgálásának eredményéről. A szolgálatvezető leveléből kiderül, hogy a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság Közigazgatási Hatósági Szolgálatánál a

panaszossal szemben eljárás indult, mivel az általa üzemben tartott gépjárművel 2010. május 21-én a 4127-es út F. város és K. község közötti szakaszán, a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendeletnek (a továbbiakban: KRESZ) a megengedett legnagyobb sebességre vonatkozó 14. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt előírását megszegve, a megengedett legnagyobb 70 km/óra sebesség helyett 103 km/óra sebességgel közlekedett.

A parancsnoki kivizsgálás során a panasszal kapcsolatban az alábbiakat állapították meg. A közigazgatási hatósági eljárás megindításáról szóló értesítés 2010. május 27-én készült, de annak közlésére csak 2010. június 17-én került sor. A késedelem okai a rendőrség által használt nyomtatásvezérlő program 12-14 napos leállásában, valamint a kinyomtatott értesítések formai hibáiban keresendők, amely technikai problémákat a szolgáltatnak 2010. augusztus végére sikerült elhárítania. A szolgálat 2010. június 15-én intézkedett az eljárás megindításáról szóló értesítés postázásáról, majd 2010. június 17-én meghozta a közigazgatási bírságot kiszabó határozatot. Ennek oka szintén a nyomtatásvezérlő program hibájában rejlik, de a levél szerint azzal is magyarázható, hogy mivel a rendőrség által használt számítógépes rendszer ügyféli beadványt nem érzékelt, a bírságoló határozatot automatikusan generálta. A szolgálat a panaszos 2010. június 21-én benyújtott beadványának megérkezéssel, augusztus 24-én módosította bírságot kiszabó határozatának indoklási részét. A panaszos a bírság jogalapját vitatva, beadványaiban indítványozta az illetékes Közútkezelő Kht. megkeresését annak érdekében, hogy tisztázódjon, érvényben volt-e a 70 km/órás sebességhatárítás a mérés idején. A szolgálat, következetes gyakorlatának megfelelően a települési napló beszerzése iránt intézkedett, és ennek alapján kétséget kizáróan megállapította, hogy az eljárás alapjául szolgáló szabályszegés megvalósult.

2) A Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) Közlekedésrendészeti Főosztályának vezetője 2011. augusztus 10-ei keltezéssel, levélben tájékoztatta a panasszal kapcsolatos megállapításairól a BRFK Hivatalának vezetőjét. Az I. fokú hatóság 2010. október 22-én terjesztette fel a panaszos fellebbezését a Közlekedésrendészeti Főosztály Közigazgatási Hatósági Osztályához. A másodfokú hatóság a rendelkezésére álló adatok alapján a határozat helybenhagyása felől döntött. A panaszos a másodfokú döntés bírósági felülvizsgálatát nem kérte, az jogerőre emelkedett, és a kiszabott bírság befizetése megtörtént.

A Ket. 33. § (1) bekezdése alapján a másodfokú hatóság döntését a kérelemnek az eljárásra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatósághoz történő megérkezése napjától számított huszonkét munkanapon belül kell meghozni és gondoskodni a döntés közléséről. A tájékoztató megállapítja, hogy a fellebbezés elbírálására megállapított törvényi határidőt a másodfokú hatóság 7 hónappal túllépte. A Közlekedésrendészeti Főosztály tájékoztatása szerint, a nem megfelelő humán feltételek, valamint az informatikai rendszer folyamatos fejlesztése teszi a magas ügyszám mellett fizikailag lehetetlenné az ügyintézési határidők betartását. A főosztályvezető a határidő túllépése miatt soron kívül intézkedett a befizetett fellebbezési illeték visszafizetése iránt a Ket. 33/A. §-a alapján.

3) A vas megyei rendőrfőkapitánynak a Testület megkeresésére 2011. augusztus 9-én kelt válaszelevele a fenti két dokumentum megállapításaihoz képest új, vagy az ügy szempontjából releváns információkat nem tartalmaz, azonban a rendőrfőkapitány csatoltan megküldte az ügy iratait és a bizonyítékként felhasznált 3 db fényképfelvételt, melyek közül az egyiken látható a panaszos gépjárműve, amellyel a megengedett legnagyobb 70 km/óra sebesség

helyett 103 km/óra sebességgel halad. A legnagyobb megengedett sebességet előíró közlekedési jelzőtábláról külön felvétel készült.

A vas megyei rendőrfőkapitány által a Testület rendelkezésére bocsátott dokumentumok az alábbi releváns információkat tartalmazzák.

a) A rendőrfőkapitány postai úton továbbította a 2010. május 27-én kelt értesítőt, melyben a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság a közigazgatási eljárás megindításáról tájékoztatja a panaszost. Megküldte a 2010. június 17-én kelt, indokolással ellátott határozatot, amelyben 45 000 forint közigazgatási bírság kiszabásáról rendelkezik, és tájékoztatta fellebbezési joga gyakorlásának lehetőségéről. Mellékelte a panaszos 2010. június 21-én kelt nyilatkozatát, amelyben a panaszos előterjeszti a sebességhatárító tábla ottlétével, valamint a fényképfelvételek bizonyító erejével kapcsolatos kétségeit, valamint a panaszos 2010. július 7-én megtett, a budapesti rendőrfőkapitányhoz címzett fellebbezését. Az iratok között megtalálható a 2010. augusztus 24-én kelt határozat, amelyben Vas Megye rendőrfőkapitánya olyképpen módosította elsőfokú határozatának indokolását, hogy azt kiegészítette a panaszos által tett nyilatkozat megemlékezésével – továbbra is fenntartotta azonban azon megállapítását, hogy a szabályszegés megvalósult. Határozatában a rendőrfőkapitány kérte, hogy a panaszos nyilatkozzon: továbbra is fenntartja-e az elsőfokú határozattal szemben megtett fellebbezését. 2010. szeptember 16-án a panaszos levélben jelezte a rendőrfőkapitány felé, hogy fellebbezését fenntartja, és a jogszabály által előírt illetékfizetési kötelezettségének eleget tett.

b) 2010. augusztus 24-én a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság Közigazgatási Hatósági Szolgálatának osztályvezetője, levélben fordult a Fehérgyarmati Rendőrkapitányság Közrendvédelmi osztályvezetőjéhez, amelyben soron kívüli tájékoztatást kért arról, valóban ott volt-e a helyszínen a korlátozó tábla a mérés időpontjában.

c) Fehérgyarmat Rendőrkapitányság Közrendvédelmi osztályvezetője által továbbított, 2010. május 21. napján kelt települési napló másolatán látható, hogy a megengedett sebesség a szóban forgó útszakaszon az ellenőrzés ideje alatt 70 km/óra volt, a járművel közlekedő panaszos pedig 103 km/óra sebességgel hajtott át az ellenőrzési ponton.

d) 2010. szeptember 20-ai levelében a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság Közigazgatási Hatósági Szolgálatának Jogorvoslati Osztálya ismételten kérte a panaszost, nyilatkozzon arról, hogy a 2010. augusztus 21-én kelt módosító határozat átvételét követően, továbbra is fenntartja-e a fellebbezésében foglaltakat. 2010. október 4-én a panaszos tájékoztatta a Jogorvoslati Osztályt, hogy fellebbezését továbbra is fenntartja, és egyúttal kérte a Közútkezelő Kht. megkeresését a táblával kapcsolatos állásfoglalás megtétele érdekében. Ezt követően, a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság Közigazgatási Hatósági Szolgálatára felterjesztette a panaszos fellebbezését a BRFK Közlekedésrendészeti Főosztályának Közigazgatási Hatósági Szolgálatára részére.

e) Budapest rendőrfőkapitánya 2010. november 30-án meghozta másodfokú határozatát a panaszos ügyében, amelyben az elsőfokú határozatban foglalt rendelkezést jóváhagyta. A rendőrfőkapitány a fellebbezésben foglaltakat, a felterjesztett iratokat, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékokat megvizsgálva arra a megállapításra jutott, hogy az elsőfokú hatóság a döntéshozatal során teljes körű tekintettel járt el a szabályszegés tényének megállapítása tekintetében.

f) A Vas Megyei Rendőr-főkapitányság Közigazgatási Hatósági Szolgálatának Backoffice Osztálya 2011. június 22-én hivatalos feljegyzésben rögzíti, hogy a másodfokú döntés postázásáról intézkedett.

4) 2011. szeptember 19-én a Testület telefonon kért felvilágosítást a BRFK ügyintézőjétől, amely beszélgetésről hivatalos feljegyzés készült. Az ügyintéző kérésre elmondta, hogy a 2010. november 30-án hozott másodfokú határozatot 2011. május 4-én küldték meg az első fokú szerv, a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság részére – ezen dátumot követően a BRFK adatbázisában csak a panaszos által tett beadványokról készült hivatalos feljegyzések lelhetőek fel.

III.

A Testület elsőként abban a kérdésben foglalt állást, hogy mely panaszosi sérelmek vizsgálata tartozik a hatáskörébe.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”.

Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti, hatásköri rendelkezés alapján a Testület nem vizsgálhatja, indokolt volt-e a panaszossal szembeni közigazgatási eljárás megindítása, valamint abban a kérdésben sem foglalhat állást, hogy az ügy tárgyát képező közlekedési szabálysértés megvalósult-e. Annak következtében, hogy a panaszos igénybe vehető fellebbezési lehetőségeit kimerítette, a másodfokú határozat közlésével szabaddá vált az út a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság eljárása előtt. Mivel azonban a panaszos a BRFK másodfokú határozatában megfelelő módon közölt tájékoztatás ellenére nem indított keresetet jogszabálysértésre hivatkozva a rendelkezésére álló harminc napos határidőn belül a határozatot hozó hatóság ellen, a Ket. által biztosított jogorvoslati jogát gyakorolni elmulasztotta.

Nem vizsgálhatta a Testület továbbá azt sem, hogy határozatának meghozatalakor figyelembe vette-e a rendőrség a panaszos által tett nyilatkozatot, mivel ez a kérdés is az időközben már lezárult közigazgatási hatósági eljárás részleteinek körébe tartozik.

Az Rtv. IV. fejezetében szereplő 11.§ (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni. A 11.§ (1) bekezdése – a fentebb kifejtettek alapján – olyan általános jellegű rendőri kötelezettséget rögzít, amelynek megsértése esetén helye van a Testület eljárásának akkor is, ha a jogsértés nem az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt rendelkezések alkalmazásával függ össze. Az Rtv. 11. §-án keresztül tehát vizsgálhatóvá válik tehát a rendőrség részéről eljáró személyek olyan tevékenysége is, amely az Rtv.-től eltérő egyéb jogszabályok által rendezett eljárási szabályok alapján zajlik.

A Testület hatáskörének ilyen értelmezése azonban nem biztosít korlátlan lehetőséget a Testület beavatkozására. Töretlen gyakorlata szerint ugyanis a Testület az Rtv. 11. §-a kapcsán csak akkor vizsgál az Rtv. V. és VI. fejezetén kívül eső rendőri aktusokat, amennyiben a panaszolt rendőri intézkedéssel vagy mulasztással szemben speciális jogorvoslatot az adott ügyre vonatkozó eljárási szabályok nem biztosítanak.

A Testület megállapította, hogy a Ket. nem biztosított megfelelő jogorvoslatot a panaszos részére a határozat kézbesítésének késedelme tekintetében, ezért a fentiek alapján a Testület vizsgálat tárgyává tette rendőrség mulasztását.

A Testület a panasz kivizsgálása során megállapította, hogy a II. fokú határozat kézbesítésének késedelme érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. § (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz való jogát.

IV.

A Testületnek eljárása során azt a kérdést is mérlegelnie kellett, hogy a panaszbeadvány előterjesztésére nyitva álló határidőt megtartotta-e a panaszos.

Az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése szerint a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az öt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított 8 napon belül lehet előterjeszteni.

A panasz tárgyát két sérelem képezte. Egyrészt a panaszos nehezményezte, hogy az I. fokú határozat meghozatala előtt tett nyilatkozatát nem vették figyelembe, másrészt kifogásolta, hogy a II. fokú határozatot annak meghozatalát 7 hónappal követően kézbesítették számára. A fentiekben a Testület rögzítette, hogy a panaszos nyilatkozattételi jogának sérelme tárgyában nem jogosult eljárni, ugyanakkor a másik kérdés tekintetében megállapította hatáskörét.

Jelen ügyben a sérelem felismerésének időpontja nem esett egybe az intézkedés foganatosításának időpontjával. A rendőri intézkedés 2010. június 17-én történt, a sérelem tárgyát képező késedelemről a panaszos azonban csak 2011. június 27-én szerzett tudomást, amikor a másodfokú határozatot kézbesítették számára. Ezt megelőzően a panaszosnak nem volt tudomása arról, hogy ügyében, már 2010. november 30-án megszületett a másodfokú határozat. Az idézett törvényhely második fordulata alapján a panaszosnak 2011. július 7-ig lett volna lehetősége előterjeszteni panaszát, amit ő a határidő lejárta előtt, még június 29-én megtett.

V.

A Testület a másodfokú határozat kézbesítésének késedelmével kapcsolatban az alábbi megállapításokat teszi.

A 2010. november 30-án kelt másodfokú határozatot 2011. június 27-én kézbesítették a panaszos számára. A késedelem indokát a BRFK Közlekedésrendészeti Főosztályának vezetője a humán feltételek és az informatikai háttér hiányosságaiban, valamint a magas ügyteherben jelölte meg, amely körülmények „fizikailag lehetetlenné teszik az ügyintézési határidők betartását”. Noha a határidő túllépése miatt sor került a fellebbezési illeték visszatérítésére a panaszos részére, kérdéses, orvosolható-e az illeték visszatérítése által utólag az a tény, hogy a panaszos megközelítőleg 7 hónapon keresztül semmiféle tájékoztatást a vele szemben folytatott, és időközben határozattal lezárt közigazgatási eljárás végkimeneteléről nem kapott.

A határozat kézbesítésének késedelve jelen helyzetben a közigazgatás hallgatásaként értelmezhető, hiszen a hatóság, bár a másodfokú határozat határidőben történő meghozataláról gondoskodott, annak kézbesítését elmulasztotta. A másodfokú eljárás nem szükségszerű szakasza a közigazgatási eljárásnak – a fellebbezés benyújtása az ügyfél döntésének függvénye. Az eljárás hivatalból indult, azonban a panaszos kérelme (fellebbezése) nyomán folytatódott másodfokon. A panaszos beadványaiban kifejtettekből kitűnik, azért élt az eljárással szemben kifogással, valamint azért fellebbezett, mert meglátása szerint az általa elkövetett szabálysértés kisebb súlyú volt annál, mint ahogyan azt a rendőrség értékelte. A panaszos bízott abban, hogy ügye a fellebbezés folytán kedvező fordulatot vesz, azonban, bár – a határozat határidőben megszületett – ő annak eredményéről mégsem szerezhetett tudomást.

A közigazgatási eljárás gyakran említett erénye a bírósági eljárási formákhoz képest a gyorsaság. Méltányolható társadalmi igény, hogy a folyamatban lévő eljárások ésszerű időn belül befejeződjenek. Jelen helyzetben nem csupán arról van szó, hogy a határozat kézbesítésére a jogszabály által meghatározott eljárási határidőt néhány nappal túllépve került sor, hanem a késedelem a rendelkezésre álló határidő többszörösére rúgott. Ilyen fokú hátralékot a humán és egyéb feltételek hiányosságai sem indokolhatnak, ugyanakkor még méltányolható késedelem esetében sem várható el a közigazgatási eljárás ügyfelétől, hogy tekintettel legyen a hatóságot gátló technikai nehézségekre. A Testület töretlen gyakorlata szerint, a vizsgálat fókuszában az a kérdés áll, hogy a rendőrség, mint szervezet megfelelően biztosítja-e az alapjogok érvényesülését. A közhatalmat gyakorló szervek belső nehézségei mentesítik a konkrét ügyben eljáró személyeket az egyéni felelősség alól, az azonban nem megengedhető, hogy állampolgári jogok biztosításának elmaradása esetén belső munkaszervezési nehézségek szervezeti szinten is hivatkozási alapul szolgáljanak. Fordított esetben, ha az ügyfél késlekedik valamelyik eljárási cselekmény elvégzésével, utólag igazolási kérelemmel élhet – ennek elbírálása azonban a hatóság feladata, a benyújtás lehetősége időben sem korlátlan, és az is feltétele, hogy az ügyfél mulasztása ne önhibájából eredjen.

Az Alkotmánybíróság által a 6/1998. (III. 11.) határozatban kialakított értelmezés szerint „a tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás <<méltánytalan>> vagy

<<igazságtalan>> vagy <<nem tisztességes>>”. Önmagában az a tény, hogy a rendőrség a kézbesítés több hónapig tartó elmulasztásával kétségek között tartotta a panaszost fellebbezése eredményét illetően, a fellebbezés eredményétől függetlenül is megvalósítja a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.

Erre való tekintettel a Testület megállapította, hogy a határozat kézbesítésének késedelve a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának csekély fokú sérelmét valósította meg, valamint a Testület megállapítása szerint sérti a jogbiztonságot.

VI.

A fentiekre tekintettel a Testület megállapította, hogy csekély fokban sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga azáltal, hogy az ügyében született határozat kézbesítésével a rendőrség hónapokon keresztül késlekedett.

A Testület ezért a rendelkező részben foglaltak szerint, az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján az állásfoglalást megküldi az intézkedés kapcsán érintett szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság– vezetőjének.

Budapest, 2011. október 5.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag